Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a treia după Sfintele Paşti, a mironosiţelor

O, bucuraţi-vă şi vă veseliţi cu Mine, voi, cei adunaţi din cer şi de pe pământ aici laolaltă în zi de praznic de înviere, în zi de duminică, zi a învierii Mele dintre cei morţi, ziua întâi a săptămânii când mironosiţele Mele Mi-au adus la mormânt miresme scumpe, că mult Mă iubeau, şi aşteptau cu credincioşie să înviez a treia zi, precum Eu le spusesem lor.

Mireasmă scumpă Mi-aţi adus, că Mi-aţi adus bucurie odată cu venirea voastră la izvorul Meu de cuvânt. Slavă întru cei de sus Tatălui Savaot, iar pe pământ cu voi pace multă şi bunăvoire, că masă cerească este întinsă aici!

Am venit cu cele din cer, fiilor adunaţi la izvor. Mi-am pus poporul de la izvor să pregătească sărbătoarea. Hristos a înviat! Aşa este salutul între fraţi până la praznicul Înălţării Mele la Tatăl. Ucenicii şi uceniţele Mele mironosiţe vă dau vouă salutare cu Hristos a înviat, aşa cum au spus ei în lung şi în lat apoi după ce i-am trimis Eu să spună în toată lumea şi la toate neamurile învierea Mea, ca să se aleagă cei credincioşi auzind vestirea cea despre Mine şi să se facă ei fii ai lui Dumnezeu iubind mult, crezând frumos şi umilindu-se duios, căci Duhul Meu îi umplea pe ei de duhul duioşeniei şi le luau foc inimioarele, că bucurie mare îi cuprindea pe ei.

O, bucuraţi-vă, voi, cei ce v-aţi ales călătoria spre izvorul Meu de cuvânt, spre aceste plaiuri cereşti, unde Eu Îmi aşez venirea şi cuvântul şi vestirea lui apoi! Pace inimioarelor voastre, că le-am ascultat bătăile şi M-am încălzit la dorul din ele! O, câtă slavă aici acum! Nu am aur şi argint, nu am ce să vă dau ca plată pentru dragostea din voi. Vă dau slava Mea, cuvântul dragostei Mele, povestea Mea de dragoste cu care Mă scriu pe pământ de aproape şaizeci de ani pe vatra neamului român. Dar de ce nu M-am dus pe alt meleag acum, când venirea Mea trebuie să se scrie pe pământ? O, am venit pe locul de unde am început când am făcut cu cuvântul cerul şi pământul, şi l-am făcut apoi din pământ pe om cu mâna şi i-am dat chipul Meu la facerea lui şi l-am asemănat cu Mine şi cu Tatăl şi l-am iubit cu iubire mare ca pe lucrul mâinilor lui Dumnezeu şi i-am zidit rai pe pământ, grădină de poveste, şi l-am aşezat în fericire dulce pe om, şi am început atunci de aici cu toată slava facerii şi am pecetluit la început acest pământ şi are acum numele de pământ român, după numele neamului de pe el. O, mulţi căutători, mulţi cercetători au grăit şi grăiesc că e ţara Domnului pământul român, dar ei au auzit de la Mine, din descoperirile pe care Eu, Domnul, le-am coborât ca să fie cunoscută taina acestui pământ, pe care Eu stau şi cuvintez cuvântul Meu, cuvântul celei de a doua veniri a Mea de la Tatăl la oameni.

O, câtă bucurie ar fi să porţi tu în suflet, neam român, când auzi tu din gura Mea soarta ta, alegerea ta cea dintru început! Eu sunt Alfa şi Omega, începutul şi sfârşitul, şi lucrez ca la început, căci sunt Cel dintâi şi Cel de pe urmă şi sunt Domnul Dumnezeul tău, că eşti întâia, o, ţara Mea cea de la început şi cea de la sfârşit. Am început cu tine, şi tot cu tine trebuie să lucrez şi la sfârşit, şi să înţeleagă toţi de ce eşti tu a Mea, de ce-ţi spun Eu ţara Mea, ţara Mea de nuntă. O, cum să-ţi spun altfel când Eu am în tine masa Mea de nuntă, slava cuvântului Meu, care cheamă omul la masa Mea, la masa Mea cu sfinţii? O, ce frumoasă eşti tu întru cele cereşti, întru cele nevăzute ale tale şi puse peste tine la facerea lumii! Acum două mii de ani M-a sortit Tatăl ţie la sfârşit de timp, după ce poporul Israel M-a lepădat şi M-a scos afară din mijlocul lui. Tu eşti pământul făgăduinţei cel pentru sfârşit de timp, şi iată, eşti, şi am în mijlocul tău praznicul împărăţiei cerurilor, vestea care merge ca fulgerul peste tot, căci omenirea doarme în plăceri ca înainte de potop când Noe striga spre Domnul oamenii de pe pământ ca să nu-i piardă pe ei fărădelegile lor.

O, ce frumoasă eşti tu între cele nevăzute ale tale, ţara Mea cea de azi! Oştiri cereşti stau la masă cu Mine şi cu poporul cuvântului Meu pe vatra ta, şi cât aş vrea să iubeşti venirea Mea la tine şi să cauţi după Mine cu dor! Amin.

Stau acum cu voi la masă de cuvânt, cu voi, cei care aţi călătorit cu dor spre plaiurile Mele cereşti aici, unde Eu vin cu sfinţii Mei, cu oaspeţi cereşti. Vine unda şi aduce cuvântul Meu la voi, vine şi Mă ia şi Mă poartă aici cu cerul Meu de sfinţi, şi Mă poartă spre voi şi ne întâlnim cu dor. O, fiţi una cu Mine tot timpul, ca să vadă satana cine sunteţi voi. Veniţi la izvor şi staţi cu Domnul la masă, ca să vadă aceasta satana şi să ştie cine sunteţi, căci vorbă înţeleaptă este vorba care spune: *„Spune-mi cu cine te uneşti ca să-ţi spun cine eşti“*. Uniţi-vă cu sfinţii, grăiţi cu ei, chemaţi-i spre voi, căci sunt vii şi lucrători cu tainele cereşti pentru voi, cei credincioşi! Dar acum am venit la masă cu voi şi cu ucenicii şi uceniţele Mele mironosiţe, şi le dau lor bucurie pentru toate lucrările lor cu Mine şi pentru văpaia în care a ars în ei dragostea Mea. Cu dor fără de astâmpăr aşteaptă cei din cer sărbătorile Mele aici la izvor, şi vin cu Mine şi vin cu dor, vin cum veniţi voi şi aşteaptă ca şi voi sărbătorile Mele cu poporul Meu, cu care stau înaintea celor ce vin la masa Mea. Iată, le dau lor cuvântul ca să vă grăiască şi să împartă ei înviere.

O, pace vouă, mironosiţe ale suferinţei Mele atunci! M-aţi iubit cu putere multă pe toată calea Mea de atunci, dar şi mai cu putere pe calea suferinţei crucii, şi apoi pe calea mărturisirii cea pentru Mine după ce M-am aşezat lângă Tatăl prin înălţarea Mea la El. O, aduceţi Domnului slavă, aduceţi bucurie pe pământ, căci sunt cu voi la masă de cuvânt acum, pe pământ. Amin.

— Aducem, Doamne, putere de credinţă statornică în cei ce Te caută, şi cărora Tu Te laşi găsit la masă de cuvânt aici. Dragoste fără de sfârşit să aibă în ei cei care se dau Ţie, şi fără de sfârşit să le fie lor viaţa, căci Tu ai spus: «Cel ce crede în Mine nu va muri niciodată!». *O, ce moarte ruşinoasă este pentru om când vine peste el necredinţa, Doamne, când îi moare credinţa! Celui ce nu-i cade credinţa nu moare niciodată, o, Doamne, iar cel ce moare este cel ce nu mai are credinţă, căci se sminteşte pentru credinţă. Ce este această sminteală? Este îndoială această sminteală. Dar cum vine îndoiala? Duhul de judecată este naşterea acestui păcat, care-l trage pe om în lepădarea de credinţă. O, e mai mare dragostea! Ea nu cade, căci rabdă iubind îndelung, şi este ea cea mai uşoară povară, căci stă în umilinţă.*

O, fii şi fiice ale credinţei, nu treziţi dragostea până ce ea nu vine, până ce ea nu poate în voi, dar treziţi-vă voi şi staţi apoi în duhul credinţei, care se umileşte pentru dragoste şi pentru umilinţă. E mare dorul celor din cer. Sunt aşteptaţi cei din urmă, cei ce umblă cu Domnul precum voieşte El, precum este scris. Suntem trâmbiţe ale credinţei cea pentru iubirea de Hristos şi pentru statornicia în iubire. Am fost arse de dor şi de dragoste pentru Domnul pe pământ, şi precum pe pământ, aşa suntem şi în cer iubire şi dor. Purtăm în noi acum dorul venirii Lui cu sfinţii, căci aşa este scris să se împlinească. Am crezut pe pământ că va învia Domnul după răstignire, iar credinţa noastră L-a înviat pe El.

Îi trebuie Domnului credinţă în voi ca să-Şi împlinească Scripturile cele de apoi. Rămâneţi în iubirea Lui! El Şi-o arată. El vine pe aceste plaiuri din mijlocul neamului român şi vine la poporul Lui de la izvor şi Se împarte apoi. O, rămâneţi în iubirea Lui, lângă poporul Lui, care este iubirea Lui şi coboară Domnul în mijlocul lui cuvânt. Rămâneţi lângă El cu toată iubirea şi nu mai căutaţi despărţirea de El, că e urât omul care iubeşte şi se desparte apoi căzând din iubire şi dând putere duhului potrivnic peste el, aşa cum a păţit ucenicul Iuda, care s-a depărtat de Domnul pentru bani, pentru slăbiciuni, pentru libertate, şi prea greu l-a costat pe el despărţirea de Învăţătorul lui.

O, îmbogăţiţi-vă iubirea, că are Domnul în mână o sită pentru sortarea grâului întreg de cel care nu este întreg şi de cel care seacă până la pusul pe masă. Fiţi plini de iubire, fiţi plini de fiorii ei, că vine Mirele nunţii cerului cu pământul şi va rămâne cerul cel nou şi pământul cel nou. Fiţi sfinţi pentru facerea cea nouă, pentru care nu puteţi fi vrednici dacă sunteţi împărţiţi. Îmbrăcaţi-vă ca şi cei din cer şi nu luaţi pilde de pe pământ pentru veşmânt. Îmbrăcaţi-vă ca fii ai lui Dumnezeu şi daţi-I Lui toată puterea peste voi, nejudecând voi nimic pentru voi, căci omul nu are ca Domnul înţelepciune, şi are ca omul, iar omul este trecător, că nu vrea altfel şi că nu crede altfel.

Grăim vouă cu dragostea din noi, cu Domnul în noi. Ne este dor de Domnul în voi aşa cum a fost în noi pe pământ, şi plată scumpă avem în cer pentru dragostea de El, care nu s-a stins în noi, şi între noi şi El. O, fiice ale credinţei, aveţi grijă de felul cum vă înfăţişaţi înaintea Domnului credinţa şi dorul de El. Iubiţi sfinţenia pentru cei care vă înconjoară şi pentru voi apoi. Femeia sfântă trebuie să fie învăţătoare sfântă pentru sfinţenie în jurul ei. E lipsă de sfinţi şi de sfinţenie pe pământ, în timp ce desfrânarea şi duhul ei merg pe cale cu tot omul ca şi înainte de potop. Femeia nu se mai îmbracă şi stă goală în ochii tuturor trecătorilor, şi e mai îmbrăcat bărbatul decât femeia, şi e numai Sodomă şi Gomoră peste tot pe unde stăpâneşte omul, iar pe unde omul ştie că este scris numele lui Dumnezeu, acolo trăieşte pe scaun mare făţărnicia, aluatul de care Domnul Şi-a învăţat ucenicii să se ferească şi să nu înşele ei neamurile pământului ca şi cei care zic şi nu fac şi ei ceea ce zic altora să facă.

O, multe femei au luat pe deasupra haină bărbătească, numai ca să aibă grijă de Hristos din ele, şi de ele apoi în Hristos, şi de cei din jurul lor ca să nu se prăbuşească vreun om slab la vederea trupului lor de femeie, căci femeia a slăbit de la început spre ea pe bărbat şi l-a dezbrăcat de Domnul pentru dragostea de ea. O, mărirea femeii este ca să fie acoperită şi să-şi pună pe cap maramă pentru îngeri, căci îngerii au semnul supunerii pe creştetul lor îngeresc atunci când se arată ca să fie văzuţi, şi povestită apoi înfăţişarea lor, de la care au oamenii de învăţat. Femeia care iubeşte pe Domnul nu mai iubeşte şi omul cu aceeaşi iubire, ci îl cinsteşte doar, iar ea se face plăcută Mirelui ei, Bărbatului ei Cel din cer, şi numai pentru El se găteşte ea cu ceea ce-I place Lui, dar femeia care se iubeşte pe sine îşi face rost de supuşi dorinţelor ei şi-i trage spre ea pe cei din jur şi se face ea cădere din viaţă a omului, şi cine este cel care poate să se izbăvească din această prăpastie de suflet?

Caută omul, caută mereu, caută viaţă pentru păcat. Este scris în cartea cea de azi a cuvântului lui Dumnezeu că n-ai să mai vezi om bătrân, că merge şi intră pe o uşă bătrân şi iese pe alta tânăr şi se face omul frumos pentru păcat.

O, omule mult greşit şi pedepsitor de Dumnezeu înăuntru şi în afara ta, nu mai căuta, nu mai tot căuta fericirea! Caută lacrimă pentru multele tale păcate, că dacă nu te vei aşeza în pocăinţă pentru cele rele ale vieţii tale, te vei întâlni cu o zi în care te vei vedea ca în oglindă cu viaţa ta cea plină de păcat. O, cine să-l mai scape pe bărbat de femeie, când el şi după moarte este de folos femeii?

Iată, femeia dacă nu iubeşte sfinţenia şi pe Domnul, se face ea cădere pentru om. V-am grăit cu bucurie mare, şi tot cu bucurie am dat să facem învăţătură pentru sfinţenie şi povaţă împotriva păcatului pedepsitor de Dumnezeu în om. Puţini sunt cei cărora le este dat să înţeleagă taina lui Dumnezeu cu omul pentru trup curat, şi de aceea este atâta suferinţă, atâta lacrimă pe pământ şi în cer.

O, Doamne, fă din iubirea noastră pentru Tine, fă pe pământ mironosiţe pline de dor de Tine şi de sfinţenie peste oameni! O, Doamne, fă din credinţa noastră în Tine şi în cuvântul gurii Tale, fă multă credinţă în oameni pentru cuvântul Tău, pentru povestea Ta de dragoste dintre cer şi pământ, prin care chemi şi aştepţi să se facă oamenii fii ai lui Dumnezeu! O, Doamne înviat, fă din bărbăţia noastră ucenici şi uceniţe pentru Tine cu multul pe pământ, ca să avem în cer mângâiere de la mângâierea Ta cea de la om, că dragostea de Tine arde în noi şi în cer, şi e plin cerul de sfinţi vii cu lucrarea cea pentru mângâierea Ta!

O, ce zi măreaţă! Ce frumos este cerul şi pământul aici! Stăm la masă cu poporul cuvântului Tău şi cu oaspeţi din depărtări veniţi la izvor, căci ei iubesc venirea Ta cea de azi, Doamne. O, împlineşte-Ţi venirea în mulţi, în tot mai mulţi, care să Te îndulcească din ea şi să creadă că Tu vii şi-Ţi pregăteşti slava. E zi de serbare pentru noi în grădina întâlnirii Tale cu cei ce-Ţi iubesc venirea. De lângă noi, ucenicii Tăi le spun şi ei celor de la masa cea de azi urarea cea pentru învierea Ta, şi spun ei aşa:

— Cu umilinţă mare vă spunem noi urarea cea pentru Domnul: Hristos a înviat! Iată, bărbăţia stă în cei ce iubesc mult neînfricoşându-se pentru iubire. Pace vouă! Ca şi Domnul vă spunem şi noi: Pace vouă! Binecuvântare arhierească punem peste voi, ca şi Domnul. Martori ai învierii Lui suntem, ca şi surorile mironosiţe, cele pline de bărbăţia iubirii de Dumnezeu.

Putere de credinţă să se împartă din noi peste neamul român, care nu poate să vadă pe Domnul cu ochii credinţei, din pricina fărădelegii de pe pământ. Iubirea cea pentru Domnul este avuţia cea mai mare a omului, iar înţelepciunea cea omenească nu i se poate împotrivi. Cel ce nu iubeşte pe Domnul, să fie anatema, să nu fie pe cale cu voi! Mergeţi cu mers sfânt pe pământ! Să crească florile credinţei sfinte pe unde voi umblaţi! Domnul să vă fie Stăpân pe deplin, iar voi supuneţi-vă iubirii de Dumnezeu, ca să fiţi cei dintâi pe pământ!

O, Doamne, măreaţă este slava Ta în sărbători! Petrecem aici mai frumos ca în cer, căci este dor mare în cei din cer ca să vii Tu pe pământ cu ei, cu sfinţii Tăi. O, Doamne înviat şi mărturisit de noi precum Tu ne-ai trimis, ai grijă în toată vremea de cei ce sunt ai Tăi, ai grijă, Doamne! Să se uite la noi toţi cei care dau să Te urmeze, şi să înveţe ei să-şi ia crucea, că altfel vin şi se fac Ţie cruce pe cale. Să vină mulţi pe calea împărăţiei şi să fie harnici, harnici, după pilda celor harnici şi harnice de pe pământ. O, suntem uimiţi de dragostea Ta pentru poporul Tău de azi în mijlocul neamului român. O, câtă taină şi ce măreţie, Doamne! Ce mai este cel care se zbate să piardă această măreţie, pe care o văd atât de măreţ aici sfinţii Tăi!

O, slavă Ţie, Bunul nostru Învăţător! Tu eşti calea. Iartă-ne de toate câte n-am putut să le facem Ţie cu bucurie cât am fost cu Tine pe pământ, dar Duhul Sfânt ne-a pus pecetea apostoliei şi am putut apoi cu Tine totul. Aşa să poată mărturisi venirea Ta de azi toţi cei care cresc în har prin ea. Aşa bucurie să ai de la cei ce Te aleg loruşi, o, Doamne. Amin.

— Vă mângâi pe voi, cei veniţi cu Mine din cele cereşti aici, la izvor.

Vă mângâi şi pe voi, cei adunaţi la trâmbiţarea Mea ca să fim aici din cer şi de pe pământ pentru sărbătoarea mironosiţelor Mele. Fiţi vii! Eu am murit pentru voi şi am înviat pentru voi şi v-am făgăduit împărăţia Mea şi am spus că vin să vă trag pe toţi la Tatăl. O, fericit va fi cel care Mă ajută să-l trag spre Tatăl.

Mă despart de voi acum în cuvânt şi petrec cu voi stând cu oaspeţii cereşti, acoperit de cele nevăzute ale facerii lui Dumnezeu. Rămân cu voi, rămân în mijlocul vostru. Unii pe alţii să ne simţim aproape. Slava Mea vă învăluie în ea. Pace vouă! E praznic de înviere şi de martori ai învierii Mele în voi. O, pace vouă! Vă cuprind cu îmbrăţişarea.

Eu sunt Cel ce sunt. Amin, amin, amin.

6/19 mai 2013